DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 25 februari 2010 *

I mål C-381/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Bundesgerichtshof (Förbundsrepubliken Tyskland) genom beslut av den 9 juli 2008, som inkom till domstolen den 22 augusti 2008, i målet

Car Trim GmbH

mot

KeySafety Systems Srl,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden på tredje avdelningen K. Lenaerts, tillförordnad ordförande på fjärde avdelningen, samt domarna R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (referent), G. Arestis och T. von Danwitz,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: J. Mazák,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— KeySafety Systems Srl, genom C. von Mettenheim, Rechtsanwalt,

— Tysklands regering, genom M. Lumma och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek, i egenskap av ombud,

— Förenade kungarikets regering, genom H. Walker, i egenskap av ombud, biträdd av A. Henshaw, barrister,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom A.-M. Rouchaud-Joët och S. Grünheid, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 24 september 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 5.1 b i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1) (nedan kallad förordningen) och, mer specifikt, hur gränsen ska dras mellan avtal om ”försäljning av varor” och avtal om ”utförande av tjänster” liksom hur uppfyllelseorten ska fastställas vid distansförsäljning.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan bolaget Car Trim GmbH (nedan kallat Car Trim) och företaget KeySafety Systems Srl (nedan kallat KeySafety) angående parternas avtalsförpliktelser rörande leverans av komponenter för tillverkning av system för krockkuddar.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 Enligt artikel 68.1 i förordningen, som trädde i kraft den 1 mars 2002, ersätter denna 1968 års Brysselkonvention om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt påföljande konventioner om nya medlemsstaters tillträde till konventionen, i förhållandena mellan medlemsstaterna utom Konungariket Danmark.

4 Enligt skäl 2 i förordningen syftar denna till att, för att den inre marknaden ska fungera väl, ”gör[a] reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga och … [förenkla] formaliteterna, så att domar från de medlemsstater som är bundna av denna förordning kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt”.

5 I skälen 11 och 12 i förordningen preciseras förhållandet mellan de olika behörighetsreglerna och målen med denna lagstiftning på följande sätt:

”11) Behörighetsbestämmelserna måste uppfylla kravet på förutsebarhet och bygga på den allmänna principen om svarandens hemvist, och det måste alltid kunna gå att bestämma vilken domstol som är behörig utifrån denna princip, utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till partsautonomin gör det berättigat att använda någon annan anknytning. …

12) Principen om att domstolen där svaranden har hemvist är behörig bör kompletteras med alternativa behörighetsregler i de fall där det finns en nära koppling mellan domstolen och tvisteföremålet eller då detta krävs för att underlätta rättskipningen.”

6 Artikel 2.1 i förordningen, som ingår i avsnitt 1, med rubriken ”Allmänna bestämmelser”, i kapitel II, har följande lydelse:

”Om inte annat föreskrivs i denna förordning, skall talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han har medborgarskap.”

7 I artikel 5 i förordningen, som ingår i avsnitt 2, med rubriken ”Särskilda behörighetsregler”, i kapitel II, stadgas följande:

”Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat kan väckas i en annan medlemsstat

1) a) om talan avser avtal, vid domstolen i uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser;

b) i denna bestämmelse, och såvida inte annat avtalats, avses med uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser

— vid försäljning av varor, den ort i en medlemsstat dit enligt avtalet varorna har eller skulle ha levererats,

— vid utförande av tjänster, den ort i en medlemsstat där enligt avtalet tjänsterna har eller skulle ha utförts;

c) om punkt b inte gäller, skall punkt a gälla,

…”

8 I artikel 1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (EGT L 171, s. 12) föreskrivs följande:

”I detta direktiv skall också med köpeavtal avses sådana avtal om tillhandahållande av konsumentvaror som skall framställas eller tillverkas.”

De internationella bestämmelserna

9 Förenta nationernas konvention angående avtal om internationella köp av varor, undertecknad i Wien den 11 april 1980 (nedan kallad CISG) trädde i kraft i Italien den 1 januari 1988 och i Tyskland den 1 januari 1991.

10 I tredje skälet i CISG anges följande:

”… [A]ntagandet av enhetliga regler, vilka gäller för avtal om internationella köp av varor och beaktar olika sociala, ekonomiska och rättsliga system, skulle bidra till att undanröja rättsliga hinder i internationell handel och främja dess utveckling.”

11 Enligt artikel 1.1 a CISG gäller följande:

”Denna konvention är tillämplig på avtal om köp av varor mellan parter, vilkas affärsställen är belägna i skilda stater

a) när dessa stater är fördragsslutande stater …”

12 I artikel 3 CISG anges följande beträffande konventionens materiella tillämpningsområde:

”1) Avtal om tillhandahållande av en vara som skall tillverkas eller framställas anses som köp, såvida inte den part som beställer varan åtar sig att tillhandahålla en väsentlig del av det material som behövs för en sådan tillverkning eller framställning.

2) Denna konvention tillämpas inte på avtal där den övervägande delen av den parts skyldigheter, som skall leverera varan, består i att tillhandahålla arbete eller andra tjänster.”

13 Enligt artikel 30 CISG är ”[s]äljaren … skyldig att avlämna varan, överlämna dokument avseende varan samt överföra äganderätten till varan på det sätt som avtalet och konventionen förutsätter”.

14 I artikel 31 CISG föreskrivs följande:

”Om säljaren inte skall avlämna varan på någon annan bestämd plats, består hans skyldighet att avlämna varan

a) om köpeavtalet förutsätter att varan skall transporteras, i att överlämna varan till den förste transportören för vidarebefordran till köparen;

…”

15 Artikel 6 i Förenta nationernas konvention av den 14 juni 1974 om preskriptionstid vid internationella köp av varor har följande lydelse:

”1. Denna konvention tillämpas inte på avtal där den övervägande delen av säljarens skyldigheter består i att tillhandahålla arbete eller andra tjänster.

2. Avtal om tillhandahållande av lös sak som skall tillverkas eller framställas ska likställas med köp, såvida inte den part som beställer varan åtar sig att tillhandahålla en väsentlig del av det material som behövs för tillverkningen eller framställningen.”

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

16 KeySafety, som är etablerat i Italien, tillhandahåller system för krockkuddar åt italienska biltillverkare och köpte, enligt fem leveransavtal (nedan kallade avtalen), mellan juli 2001 och december 2003 komponenter för tillverkning av dessa system från Car Trim.

17 KeySafety sade upp avtalen med verkan från utgången av år 2003. Car Trim ansåg att avtalen delvis borde gälla fram till sommaren 2007 och betraktade därför detta som kontraktsbrott och väckte talan om skadestånd vid Landgericht Chemnitz, domstolen på den ort där komponenterna tillverkades. Den domstolen förklarade sig sakna behörighet att pröva målet i sak, med hänvisning till att tysk domstol saknade internationell behörighet.

18 Car Trim överklagade till Oberlandesgericht, som ogillade överklagandet.

19 Oberlandesgericht noterade att klaganden enligt avtalen var förpliktad att såsom bildelstillverkare tillverka krockkuddar med en viss form. Tillverkningen skulle ske med material som köpts in från förutbestämda leverantörer och krockkuddarna skulle kunna levereras på begäran, utifrån behoven i bolaget KeySafetys egen tillverkning. Car Trims tillverkning skulle ske i enlighet med ett stort antal anvisningar rörande organisationen av arbetet, kvalitetskontroll, förpackning, märkning, följesedlar och fakturor.

20 Car Trim överklagade avgörandet till Bundesgerichtshof.

21 För den hänskjutande domstolen är den avgörande frågan i målet huruvida Landgericht Chemnitz gjorde fel när den ansåg sig sakna internationell behörighet. Landgericht Chemnitz hade att avgöra denna fråga på grundval av förordningen.

22 Svaret på den frågan beror på tolkningen av artikel 5.1 b i förordningen, med hänsyn till dels att svaranden i första instans har sitt säte – vilket enligt artikel 2 i förordningen kan utgöra anknytningsmoment – i Italien, dels att Oberlandesgericht konstaterat att tysk domstol varken har exklusiv behörighet med stöd av artikel 22 i förordningen eller behörighet till följd av ett uttryckligt prorogationsavtal eller tyst prorogation, enligt artikel 23 respektive 24 i förordningen.

23 Tysk domstol kan följaktligen endast vara behörig att pröva talan om skadestånd om produktionsorten anses vara uppfyllelseorten för den förpliktelse ”som talan avser” i den mening som avses i artikel 5.1 i förordningen.

24 Den hänskjutande domstolen anser att den domstol som har den närmaste geografiska anknytningen är behörig, med hänsyn till uppfyllelseorten för den karakteristiska avtalsförpliktelsen. Följaktligen ska denna bestämmas utifrån den enligt ekonomiska kriterier fastställda dominerande avtalsförpliktelsen, om det inte finns någon annan särskild anknytning. Detta kriterium – den dominerande ekonomiska förpliktelsen – kan också utläsas av artikel 3.2 CISG och artikel 6.2 i Förenta nationernas konvention av den 14 juni 1974 om preskriptionstid vid internationella köp av varor.

25 För det fall det är uppfyllelseorten i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen som utgör den uppfyllelseort som bestämmer vilken domstol som är behörig, måste det avgöras var någonstans de sålda varorna har eller skulle ha levererats enligt avtalen. Den

hänskjutande domstolen anser att uppfyllelseorten även vid distansförsäljning avser den plats där köparen enligt avtalet får eller skulle ha fått faktisk rådighet över den levererade saken.

26 Under dessa omständigheter beslutade Bundesgerichtshof att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska artikel 5.1 b i [förordningen] tolkas så, att avtal om leverans av varor som ska tillverkas eller framställas ska betraktas som försäljning av varor (första strecksatsen) och inte som utförande av tjänster (andra strecksatsen), även när köparen uppställt vissa villkor beträffande inköp, förädling och leverans av den vara som ska framställas, inräknat garantier för framställningens kvalitet, för leveransens tillförlitlighet och för ett korrekt administrativt fullgörande av uppdraget? Vilka kriterier är avgörande vid denna gränsdragning?

2) Om en försäljning av varor anses föreligga: Ska, vid distansförsäljning, den ort dit varorna har eller skulle ha levererats enligt avtalet anses vara den ort där varan fysiskt överlämnas till köparen eller den ort där varorna överlämnas till den första transportören för vidarebefordran till köparen?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

27 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i hur gränsen ska dras mellan avtal om försäljning av varor och avtal om utförande av tjänster i den mening som avses i artikel 5 1 b i förordningen vid avtal om leverans av varor som ska tillverkas eller framställas, när köparen har uppställt vissa villkor beträffande inköp, bearbetning och leverans av dessa varor.

28 Det ska inledningsvis påpekas att frågan har ställts med anledning av ett mål mellan två tillverkare inom bilindustrin. Denna industri kännetecknas av ett nära samarbete mellan tillverkarna. Slutprodukterna måste uppfylla precisa krav och köparens individuella specifikationer. I allmänhet anger köparen exakt sina behov och lämnar anvisningar för tillverkningen som leverantörerna måste följa.

29 I en sådan tillverkningsprocess, som även förekommer inom andra branscher i den moderna ekonomin, kan varuproduktion även innefatta tillhandahållande av tjänster som, tillsammans med den påföljande leveransen av slutprodukten, bidrar till att uppfylla det slutliga syftet med avtalet i fråga.

30 Artikel 5.1 b i förordningen innehåller varken några definitioner av de två avtalskategorierna eller några kriterier för att särskilja de båda kategorierna när en försäljning av varor även innefattar tillhandahållande av tjänster. Det klargörs inte i första strecksatsen huruvida den även gäller när säljaren ska tillverka eller framställa varan i fråga med iakttagande av bestämda krav från köparens sida, med beaktande av

att en sådan tillverkning eller framställning eller en del av den skulle kunna kvalificeras som en ”tjänst” i den mening som avses i artikel 5.1 b andra strecksatsen i förordningen.

31 Domstolen vill därvid erinra om att det enligt artikel 5.1 i förordningen för avtal om försäljning av varor respektive tillhandahållande av tjänster är den karakteristiska avtalsförpliktelsen som är anknytningsmoment för att bestämma behörig domstol (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 april 2009 i mål C-533/07, Falco Privatstiftung och Rabitsch, REG 2009, s. I-3327, punkt 54).

32 Mot denna bakgrund ska den för de aktuella avtalen karakteristiska förpliktelsen tillmätas avgörande betydelse. Ett avtal vars karakteristiska förpliktelse är leverans av en vara kvalificeras som ”försäljning av varor” i den mening som avses i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen, medan ett avtal vars karakteristiska förpliktelse är ett tillhandahållande av tjänster kvalificeras som ”utförande av tjänster” i den mening som avses i artikel 5.1 b andra strecksatsen.

33 För att bestämma den för avtalen i fråga karakteristiska förpliktelsen ska följande faktorer beaktas.

34 Det ska för det första påpekas att kvalificeringen av ett avtal om försäljning av varor som först måste tillverkas eller framställas av säljaren regleras i vissa unionsrättsliga och folkrättsliga bestämmelser. Dessa kan ge vägledning till hur begreppen ”försäljning av varor” och ”utförande av tjänster” ska tolkas.

35 För det första ska, enligt artikel 1.4 i direktiv 1999/44, avtal om tillhandahållande av konsumentvaror som ska framställas eller tillverkas anses vara köpavtal. Enligt artikel 1.2 b i samma direktiv anses alla lösa saker vara ”konsumentvaror”, med vissa undantag som inte är relevanta i ett sådant fall som det i det nationella målet.

36 Vidare betraktas avtal om tillhandahållande av en vara som ska tillverkas eller framställas enligt artikel 3.1 CISG som köp, såvida inte den part som beställer varan åtar sig att tillhandahålla en väsentlig del av det material som behövs för en sådan tillverkning eller framställning.

37 I artikel 6.2 i Förenta nationernas konvention av den 14 juni 1974 om preskriptionstid vid internationella köp av varor stadgas att avtal om tillhandahållande av lös sak som ska tillverkas eller framställas ska likställas med köp, såvida inte den part som beställer varan åtar sig att tillhandahålla en väsentlig del av det material som behövs för tillverkningen eller framställningen.

38 De ovannämnda bestämmelserna tyder på att kvalificeringen av ett avtal som köpavtal inte påverkas av att den vara som ska levereras först måste tillverkas eller framställas.

39 Domstolen har dragit samma slutsats vad gäller offentlig upphandling. I dom av den 11 juni 2009 i mål C-300/07, Hans & Christophorus Oymanns (REG 2009, s. I-4779), fann domstolen i punkt 64 att begreppet offentliga varukontrakt i artikel 1.2 c första stycket i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om

samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggentreprenader, varor och tjänster (EUT L 134, s. 114) inbegriper köp av vara, oberoende av om varan i fråga ställs till konsumentens förfogande i ett från början färdigt skick eller efter att ha tillverkats utifrån dennes önskemål. I punkt 66 i samma dom konstaterade domstolen att vid tillhandahållande av varor som tillverkats och anpassats individuellt utifrån varje kunds behov ska tillverkningen av dessa varor anses ingå i tillhandahållandet av varorna i fråga.

40 För det andra ska hänsyn tas till det av Europeiska gemenskapernas kommission åberopade kriteriet om vem som tillhandahåller materialet för bearbetning. Det kan vid tolkningen av artikel 5.1 b i förordningen beaktas huruvida köparen tillhandahållit detta. Om köparen har tillhandahållit allt eller större delen av det material som varan tillverkas av, kan det tala för att avtalet ska kvalificeras som ett avtal om ”utförande av tjänster”. Om köparen däremot inte tillhandahåller något material, är det ett starkt argument för att avtalet ska kvalificeras som ett avtal om ”försäljning av varor”.

41 Det framgår av handlingarna i målet att KeySafety visserligen hade bestämt vilka leverantörer som Car Trim skulle köpa vissa komponenter av men inte självt tillhandahållit det sistnämnda företaget något material.

42 För det tredje måste det påpekas, även om den hänskjutande domstolen inte lämnat några upplysningar om den saken, att även leverantörens ansvar kan vara en faktor som bör beaktas vid kvalificeringen av den för det aktuella avtalet karakteristiska förpliktelsen. Om säljaren svarar för kvaliteten på den vara som han tillverkat och svarar för att varan överensstämmer med avtalet kan detta vara avgörande för att avtalet ska kvalificeras som ett avtal om ”försäljning av varor”. Om säljaren däremot endast svarar för att köparens anvisningar utförs på ett riktigt sätt, talar det för att avtalet ska kvalificeras som ett avtal om ”utförande av tjänster”.

43 Av vad som anförts följer att den första tolkningsfrågan ska besvaras på följande sätt. Avtal om leverans av varor som ska tillverkas eller framställas ska kvalificeras som ”försäljning av varor” i den mening som avses i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen, även när köparen har uppställt vissa villkor beträffande inköp, bearbetning och leverans av varorna, förutsatt att köparen inte har tillhandahållit materialet och att leverantören ansvarar för varans kvalitet och för att varan överensstämmer med avtalet.

Den andra frågan

44 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida, vid distansförsäljning, den ort dit varorna enligt avtalet har eller skulle ha ”levererats”, i den mening som avses i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen, ska bestämmas efter den ort där varan fysiskt överlämnas till köparen.

45 Domstolen vill inledningsvis betona att parterna enligt artikel 5.1 b i förordningen är fria att bestämma leveransorten för varorna.

46 Uttrycket ”såvida inte annat avtalats” i artikel 5.1 b i förordningen innebär att parterna kan komma överens om vad som ska anses vara uppfyllelseorten vid tillämpningen av denna bestämmelse. Det framgår vidare av lydelsen i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen, som innehåller uttrycket ”enligt avtalet”, att leveransorten för varorna i princip är den som parterna bestämt i avtalet.

47 Domstolen ska besvara den ställda tolkningsfrågan mot bakgrund av förordningens tillkomst, mål och systematik (se dom av den 3 maj 2007 i mål C-386/05, Color Drack, REG 2007, s. I-3699, punkt 18, och av den 9 juli 2009 i mål C-204/08, Rehder, REG 2009, s. I-6073, punkt 31).

48 Enligt fast rättspraxis svarar den särskilda behörighetsregeln i artikel 5.1 i förordningen, om talan som avser avtal – vilken kompletterar regeln att domstolen i svarandens hemvistort är behörig – mot ett mål om närhet och motiveras av att det finns en nära anknytning mellan avtalet och den domstol som ska pröva detta (domarna i de ovannämnda målen Color Drack, punkt 22, och Rehder, punkt 32).

49 Anknytningsmomentet ”uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser” ges, beträffande försäljning av varor, en autonom definition i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen. Syftet med detta är att bidra till det centrala målet att göra reglerna om behörighetskonflikter mer enhetliga och därmed förutsebara (domarna i de ovannämnda målen Color Drack, punkt 24, och Rehder, punkt 33).

50 Denna särskilda behörighetsregel beträffande talan som avser avtal innebär att leveransorten utgör ett autonomt anknytningsmoment, som kan tillämpas på alla yrkanden som grundar sig på ett och samma avtal om försäljning av varor, inte bara på dem som grundar sig på leveransförpliktelsen i sig (domen i det ovannämnda målet Color Drack, punkt 26).

51 Förordningen innehåller dock inga definitioner av begreppen leverans och leveransort i den mening som avses i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen.

52 Det ska erinras om att kommissionen vid tillkomsten av denna bestämmelse i sitt förslag av den 14 juli 1999 till rådets förordning (EG) om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (KOM(1999) 348 slutlig, s. 14) underströk att bestämmelsen i fråga syftade till att ”undvika de nackdelar

det medför att hänvisa till de internationellt privaträttsliga reglerna i den stat där talan väckts” och att detta sätt att fastställa uppfyllelseorten byggde på rent faktiska förhållanden.

53 Det kan inledningsvis konstateras att eftersom anknytningsmomenten i artikel 5.1 b i förordningen är autonoma, är det uteslutet att tillämpa forummedlemsstatens internationellt privaträttsliga regler, liksom den materiella rätt som dessa hänvisar till.

54 Under dessa omständigheter ankommer det på den hänskjutande domstolen att först pröva huruvida leveransorten framgår av avtalsbestämmelserna.

55 Om det är möjligt att fastställa leveransorten på det sättet, utan att hänföra sig till den materiella rätt som är tillämplig på avtalet, är det denna ort som ska anses vara den ort dit varorna har eller skulle ha levererats enligt avtalet, i den mening som avses i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen.

56 Det kan dock finnas situationer då det inte av någon bestämmelse i avtalet går att utläsa partsviljan beträffande leveransorten för varorna, utan att hänföra sig till tillämplig materiell rätt.

57 I sådana situationer får leveransorten, med hänsyn till att behörighetsregeln i artikel 5.1 b i förordningen är autonom, bestämmas utifrån ett annat kriterium, med hänsyn tagen till förordningens tillkomst, mål och systematik.

58 När det gäller att fastställa detta autonoma kriterium, för det fall avtalsreglering saknas, finns det enligt den hänskjutande domstolen två orter som skulle kunna utpekas som leveransort. Den ena är den ort där varan fysiskt överlämnas till köparen och den andra är den ort där varorna ska överlämnas till den första transportören för vidarebefordran till köparen.

59 Domstolen finner, i likhet med den hänskjutande domstolen, att dessa två orter är de mest lämpade för att fastställa den ort dit varorna har eller skulle ha levererats, när avtalsreglering saknas.

60 Domstolen konstaterar att varornas slutliga bestämmelseort, där varorna fysiskt har eller skulle ha överlämnats till köparen, bäst överensstämmer med förordningens tillkomst, mål och systematik, såsom leveransort i den mening som avses i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen.

61 Detta kriterium är i hög grad förutsebart. Det svarar också mot målet om närhet, eftersom det säkerställer en nära anknytning mellan avtalet och den domstol som ska pröva detta. Det ska särskilt påpekas att varorna, som utgör det konkreta föremålet för avtalet, i princip ska befinna sig på denna ort efter det att avtalet har fullgjorts. Dessutom är det grundläggande syftet med ett avtal om försäljning av varor att överföra dessa från säljaren till köparen, något som är fullt genomfört först när varorna har nått sin slutliga bestämmelseort.

62 Av vad som anförts följer att den andra tolkningsfrågan ska besvaras på följande sätt. Artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen ska tolkas så, att vid distansförsäljning ska den ort dit varorna enligt avtalet har eller skulle ha levererats fastställas på grundval

av bestämmelserna i avtalet. Om det inte är möjligt att fastställa leveransorten på den grunden, utan att hänföra sig till den materiella rätt som är tillämplig på avtalet, är leveransorten den ort där det fysiska överlämnandet av varorna äger rum, genom vilket köparen har eller skulle ha fått faktisk rådighet över varorna på den slutliga bestämmelseorten för försäljningstransaktionen.

Rättegångskostnader

63 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) Artikel 5.1 b i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas på följande sätt. Avtal om leverans av varor som ska tillverkas eller framställas ska kvalificeras som försäljning av varor i den mening som avses i artikel 5.1 b första strecksatsen i förordningen, även när köparen har uppställt vissa villkor beträffande inköp, bearbetning och leverans av varorna, förutsatt att köparen inte har tillhandahållit materialet och att leverantören ansvarar för varans kvalitet och för att varan överensstämmer med avtalet.

2) Artikel 5.1 b första strecksatsen i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att vid distansförsäljning ska den ort dit varorna enligt avtalet har eller skulle ha levererats fastställas på grundval av bestämmelserna i avtalet. Om det inte är möjligt att fastställa leveransorten på den grunden, utan att hänföra sig till den materiella rätt som är tillämplig på avtalet, är leveransorten den ort där det fysiska överlämnandet av varorna äger rum, genom vilket köparen har eller skulle ha fått faktisk rådighet över varorna på den slutliga bestämmelseorten för försäljningstransaktionen.

Underskrifter